

τέρω απάντησις σε πληροφορεί· τώρα ήρχισα να λαμβάνω διά την Σ. Σ. Σ. πολλά και ωραία πραγματάκια· ήν ήτο δυνατόν!) **Εξοριον Βασιληάν** (ελαβα) **Υπερασιον** του **Εθονος** (δεν παίζαζι· οδ ιδούσης άλλον με μέλη μόνιμα) **Ναπολιον Βοναπαρτην** (κατενθουσιασμένον με τὸ νέον φυλλάδιον) **Πηρολιον Π.** (εστειλα) **Γλυκιαν** **Ελπίδα** (βραβεῖον εστειλα) **Ανακροντα** (ελαβα) **Ρέιβην** (πολύ εύχαριστος έκπληξίς ή επίστολή σου!) **Μασκώτ**, κτλ. κτλ.

Είς **δσας** επίστολάς έλαβα μετ. την 26 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εις τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται· έξ **Αθηνών** και **Πειραιώς** μέχρι της 12 **Ιανουαρίου** εν των **Επαρχιών** μέχρι της 19 **Ιανουαρίου** εν τῷ **Εξωτερικῷ** μέχρι της 7 **Φεβρουαρίου**.

Γο χάριτες των λύσεων, επί του οποίου δέον γράψαι τάς λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι πωλείται εν τῷ Γραφείῳ μας ες φανέλου, εν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμῆται φρ. 1.]

22. Δεξίγρφος.

Ένα σύμφωνον με ρήμα **Απ** τ' ἀπόρρωπα ήνώθη **Και** άκόμα μ' ένα γράμμα **Και** με τούτο της **Ασίας** Της **Μικράς** έφανερώθη Γνωστή χώρα εν τῷ **άμα**.

Έστάλη υπό του **Αθανασίου Διάκονῷ** **23. Δοσοαιμικῶς Δεξίγρφος.**

Θαύμα έκαστα μεγάλο! **Με** δυό ν' και τίποτ' άλλο! **Έσχημάτισα** θεάν, **Μίαν** νόμφην παλαιάν.

24. Στοιχειόγρφος.

Ομιλώ μ' άπ' **δσα** λέγω **δεν** καταλαβαίνω γρῷ **Αν** μάλλ' άξης τὸ κεφάλι, **Κ'** έτσι θά μιλήσω πάλι, **Αλλά** τώρα **δλο** με γνώσι **Και** σοφία περισσή.

Έστάλη υπό τὸ **Σβυστό** μας **Κανδηλί** **25. Αναγραμματισμός.**

Την άντωνυμίαν **αναγραμματισῶ** **Και** χοηδρόν τι ζῶον ούτω σχηματίζω.

26. Αοτήρ.

* * * * * **Νάντικατασταθῶν** οι **άστερι-** **σκοι** δια **γραμμάτων** ούτως **ώστε** **νάναγινώσκειται**· **καθέ-** **τως** **άρχαία** **περίφημος** **χώρα**· **όριζοντίως** **βασιλεὺς** της **Μα-** **κεδονίας**· **διαγωνίως** **δὲ** **άρ-** **χαία** **πόλις** **Ιστορική** και **πε-** **ρίφημος** **Αγγλος** **έξερευνητής**.

Έστάλη υπό της **Γλυκίας** **Ελπίδος** **27. Κενρμμένον και άντεστραμμένον Κυβόλεξον.**

1.—Ο ποταμὸς **Αδίγης** την **Ιταλίαν** **άρ-** **δεύει**.
2.—Υπάκουε τῷ **διδασκάλῳ**.
3.—Μη **ζητῆς** **πράγμα** **δανεικόν**.
4.—Ο **Αμῶς** ήτο **προφήτης**.

28. Απροσδόκητον.

Ποῖον **έπιπλον** σε **προσάξει** να **προφέρῃς** **πόλιν** της **Αγίας** **Γραφῆς**;
Έστάλη υπό **Κωνσταντίνου** **Εμμανουήλ** **29. Μικτόν.**

στγγς -υαο -πτρς -οιαιους
Έστάλη υπό **Αντωνίου** **Γ.** **Καρυστινάκη**

30. Ποικίλη Ακροστιχίς.

Τὸ **πρῶτον** γράμμα της **πρώτης** των **κά-** **τωθι** **ζητουμένων** **λέξεων**, τὸ **δευτερον** της **δευτέρας**, τὸ **τρίτον** της **τρίτης** και **οὕτω** **κα-** **θεξῆς**, **άποτελοῦν** **άρχαίον** **τεχνίτην**, **άρχιτέ-** **κτονα**·

1, **Κόλαξ** **τυράννου**. 2, **Πόλις** της **Μυσίας**. 3, **Μέγας** **φιλόσοφος**. 4, **Πόλις** εν **Τροία**. 5, **Εἶς** των **επτὰ** **σοφῶν**. 6, **Βασιλόπαις** των **Θη-** **εῶν**. 7, **Μυθικός** **Ποταμός**, 8, **Σοφός** **νομο-** **θέτης**.

Έστάλη υπό **Πέτρου** **Α.** **Πασχάλη**

31. Γρίφος.

ου
τῷ τῶν τῆν
κεδ τῶν κεν τῆν ου
τῷ τῶ τῆν τῆν ου
ου
Xαν 1

Έστάλη από τὸ **Ναυτάκι**

ΛΥΣΕΙΣ

των **Πνευματ.** **Ασκήσεων** των φύλλον 45 και 46

452. **Ανάξη** (ανά, ξη).—453. **Θήρα**—**Ηρα**.
—454. **Κώμη**—**Ρώμη**.—455. **Πίνδος**.

456. **Α** 457—459. 1. **Η** **έκλει-**
Α-ΓΗ-ΜΑ φισ της **Σελήνης** ήτο
Α-ΓΗ-ΣΙ-ΛΑ-ΟΣ ολική. 2, **Σὺν** **Αθηνά**
ΜΑ-ΛΑ-ΚΟΣ και **χεῖρα** **κίνει**. 3, **Τὸ**
ΟΣ **παρόραμα** **εἰν** **λάθος**.—
460. **ΕΚΤΩΡ**, **ΚΡΗ-**
ΤΗ, **ΠΑΛΙΝ** (**ΕΚ**Ιητωτος, **ΚΡΑ**τερὸς,
ΤΗΔεμαχος, **ΩΤ**Ιτις, **ΡΗ**Νος).—461. **Τῆς**
παιδείας **αἱ** **μὲν** **ρίζαι** **πικραῖ**, **οἱ** **δὲ** **καρποὶ**
γλυκοίς.—462. **Μη** **δῖς** **ἐπὶ** **τὸ** **αὐτὸ**.—463.
Κάμψ **τὸ** **καλὸ** **καὶ** **εἰς** **τὸ** **ἴσῳ** **γαλῶ**. (**Κα** με
το—**καλοκαῖρι** **χ**—**το** **ἴσῳ**—**γιαλῶ**).

464. **Βερμούπολις** (**Βερ**μού, **πόλις**).—465.
Μενίδι (με ν' δι...).—466. **Πέριε**—**πέριδε**.
—467. **Κάριον**—**Κρόνια**.

468. **Α** 469. **Ο** **οἷσι** **δὲν**
ΑΝΑ **ἐπιθυμῶ** **ἵππο-**
ΜΙΔΑΣ **τά** **ἔχει** **δλα**.
ΚΟΥΡΕΥΣ (**Η** **ανάγγυσις**
ΘΕΟΔΩΣΙΟΣ **κατὰ** **σῆλας**, **ἐκ**
ΙΧΘΥΟΣΑΥΡΟΣ **των** **κάτω** **πρὸς**
τὰ **άνω**).—470.

Η **Νεμέα** (**εἶνε** **μαία**).—471. **ΧΑΝΙΑ**—**ΑΒΑ-**
ΝΑ (**ΧΑ**νάν, **ΑΒ**ακούμ, **ΝΑ**ούμ, **ΙΝ**δίαι,
ΑΛρών).—472. **Δῶρον** **Θεοῦ** **πολύτιμον** **εἶν**
ή **πιστή** **φιλία**—**εἰς** **τοὺς** **κακούς** **δὲν** **δίδεται**
τοιαύτη **εὐτυχία**.—473. **Αἴγες** **καὶ** **πρόβατά**
εἰσι **ποιμνίον** (**εγ** **εἰς** **καὶ**—**πρ** **θάτα** **εἰς** **ε-**
πί **μ'** **νῖ** **ών**).

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Κατὰ τὰ **προκηρυχθέντα**, την 20 **Δεκεμ-**
βρίου **εὐ** **άπόγευμα**, **ετέθησαν** **εις** **την** **Κλη-**
ρωτίδα **όλοι** **οἱ** **ἀριθμοὶ** **τοῦ** **Μητροφου** **των**
μέχρι **της** **στιγμῆς** **ἐκείνης** **έγγραφέτων**
συνδρομητῶν **διά** **τὸ** **1910**,—**ἀπὸ** **τοῦ** **1**
μέχρι **τοῦ** **954**—**έξ** **ήχθη** **δὲ** **ὁ** **ἀριθμὸς**

452

ὁ **όποιος** **κερδίσει** **μίαν** **Μετοχὴν** **της** **Ε-**
θνικῆς **Τραπεζῆς**, **ἀξίας** **δραχμῶν** **100**.

Η **προσεχῆς** **Α'** **τακτικῆ** **Κληρωσις** **των**
Δώρων **της** **Διαπλάσεως** **διά** **τὸ** **1910**, **καθ'**
ήν **θα** **κερδίσει** **50** **ἀριθμοὶ**, **θά** **γίνῃ**, **ὡς**
εἴπομεν **και** **εις** **τὸ** **προηγούμενον** **φύλλον**,
την **15** **Ιανουαρίου**. **Φροντίσατε** **να** **έγγρά-**
φήτε **ή** **νάνανέωσατε** **την** **συνδρομήν** **σας**
μέχρι **της** **ἡμέρας** **ἐκείνης**, **διά** **να** **λάβετε**
μέρος.

ΟΙ **ἀλλάσσοντες** **ναυτικίαν** **συνδρομη-**
ταί, **παρακαλοῦνται**, **διά** **να** **μη** **παραπι-**
στη **τὸ** **φύλλον** **των**, **να** **δηλώνουν** **ἀμέ-**
σως **την** **νέαν** **των** **διεύθυνσιν** **εις** **τὸ**
Γραφεῖόν **μας**, **ἀποστέλλοντες** **καὶ** **50**
λεπτά **διά** **την** **ἐκτύπωσιν** **της** **νέας** **ται-**
νίας. **Άλλως** **δὲν** **εὐθύνόμεθα** **διά** **την**
ἀπώλειαν **τοῦ** **φύλλου**.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η **λέξις** **με** **ἀπ** **λά** **στοιχεῖα** **των** **8** **στιγμῶν**
λεπτά **10**, **διά** **δὲ** **τοὺς** **συνδρομητὰς** **μας** **λεπτά** **6**
μόνον **μὴ** **παρα** **στοιχεῖα** **τὸ** **διπλάσιον**, **και** **μη**
κεφαλαία **τὸ** **τριπλάσιον**. **Ελάχιστος** **ὅρος** **15** **λέ-**
ξεις, **δηλαδή** **καὶ** **αἱ** **εὐχαιρέται** **των** **15** **πληρόνον-**
ται **ὡς** **να** **ἴσασ**. **16.** **Ο** **χωριστός** **στίχος**, **έστω**
καὶ **ἀπὸ** **μίας** **λέξης**, **μη** **νεφελαία** **ή** **παχία** **ή** **ἀπλά**
στοιχεῖα **των** **8** **στιγμῶν**, **ὀποιοῦνται** **ὡς** **έξ** **λέξεως**
ἀπλά.—**Αἱ** **μη** **συνδρομεύονται** **ὑπὸ** **τοῦ** **ἀντικειμένου**
ἀγγελία **δὲν** **δημοσιεύονται**.

Α **ντάλλάσσω** **δελτάρια** **μεθ'** **ἀπάντων** **των**
Συνδρομητῶν **της** **Διαπλάσεως**. **Προ-**
τίμησις **ελευθέρα**.—Dystychis, Wady Half,
(Soudan). (Γ, 25)

Γ **λνκεια** **Ελπίς**, **ἀπειρώς** **σῶς** **εύχαριστῶ**
διά **την** **μεγάλην** **ἐπιχειρήσιν** **σας** **διά** **τὰ**
Μικρά **μου** **Μυστικά**. **Χίλιες** **καλῆς** **εὐχῆς** **σῶς**,
στῆλλω **διά** **τὰς** **εορτάς**.—**Μαῦρα** **Μάνια**. (Γ, 26)

Η **λθα** **ψευδώνυμον**.—**Χιώτικο** **Ακρο-**
γιάλι, **πρῶην** **Καμάρι** **της** **Μάννας**. (Γ, 27)

Α **ντάλλάσσω** **Μικρά** **Μυστικά**.—**Μασκώτ**. (Γ, 28)

ΣΠΙΝΘΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

Δύο χιλιάδων ετών δόξα.

Ό,τι **ὑπέροχον** **παρήγαγεν** **ὁ** **κόσμος**
πνευματικῶς, **χιλιετής** **Αυτοκρατορία** **προ-**
σπίζουσα **τόν** **πολιτισμόν** **τοῦ** **κόσμου** **κατὰ**
της **βαρβαρότητος**, **κατέληξαν** **εις** **τετρακοσίων**
ετών **δάκρυα** **και** **στεναγμούς**. **Τεσσαρῶν** **αἰώ-**
των **πόθοι**, **ἐπτά** **ετών** **γιγαντομαχία** **ἐνα-**
σαρκώθησαν **εις** **την** **ΔΟΥΞΑΣΜΕΝΗΝ** **ΓΑΛ-**
ΛΟΛΕΥΚΟΝ. **Εἰς** **μὴν** **νά** **ὑπάρξη** **διά** **την**
άνθρωπότητα **μᾶλλον** **ὑπέροχον**, **μᾶλλον** **ὑψη-**
λότερον **ἀπὸ** **της** **ΔΟΥΞΑΣΜΕΝΗΣ** **ΓΑΛ-**
ΛΟΛΕΥΚΟΝ; **καί** **ποῖος** **συνδρομητῆς** **της** **Δια-**
πλάσεως **δύναται** **να** **μὴν** **την** **ψηφίσῃ**; **Δύ-**
οις **της** **Ελλάδος** (πρῶην **Ποιμενίς** **Μυριώ**). (Γ, 30)

Βραβεῖον! Βραβεῖον στην

ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ε **ύχαριστοῦμεν** **25ην** **Μαρτίου** **διά** **την** **αι-**
φρονιδίαν **ἐπισκεψίην** **τοῦ** **εἰς** **Κάϊρον**. **Με**
ἀδελφῆ, **εἴμεθα** **και** **ἡμεῖς** **τρελλοῖ**, **ἀλλ'** **ὄχι**
σάν **καὶ** **σε**, **καίμενε**.—**Σε** **θυλλυπούμεθα**,
δυστυχῆ... **Σ'** **ἀρέσουν** **τὰ** **κόκκινα**; **ὁ** **μικρός**
τὸ **πηροῦν**, **κτλ**.—**Αἰγυπτιακὸς** **Στόλος**, **Αρ-**
χιεπισκόπος **Γερμανός** **και** **Σία**. (Γ, 32)

Παιδιά!

Ψηφίσате **μ'** **εἰμᾶς**
για **να** **φανῇ** **μία** **μέρα**
τὸ **πρῶτό** **γλυκοχάραμα**
στόν **σκοτεινόν** **αἰθέρα**.
Τῆς **δύσομπτῆς** **Πατρίδος** **μας**
τουφέρι **ὄχι** **λαμπάδα**
για **να** **ἀναδείξετε** **μ'** **εἰμᾶς**
τοῦ **ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ** **ΕΛΛΑΔΑ**,
Να **την** **ψηφίσετε**, **παιδιά**,
θᾶνε **διπλῆ** **τιμῆ** **Σας**
εἶν' **ή** **Ελλάς** **Πατρίς** **Σας**.
ΑΓΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ **ΓΕΡΜΑΝΟΣ** (Γ, 33)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνοιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίιδος.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εσωτερικοῦ:	Εξωτερικοῦ:	Εσωτερικοῦ λεπ. 20. Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Ετήσια... φρ. 8,—	Ετήσια φρ. χρ. 10,—	Φόλλα προσηγορευμένον ἑτῶν Α' και Β' περιόδου
Εξάμηνος... > 4,50	Εξάμηνος... > 5,50	τιμῶνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τριμήνος... > 2,50	Τριμήνος... > 3,—	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός		
Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος	Εν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1910	Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 5
	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὀδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων.—**Ο** **λο**
χαγός **Λουδοβίκος** **Κορμάς**, **δρασκιστής** **τοῦ**
Μεγάλου **Ναπολέοντος**, **και** **ή** **σύζυγός** **του**
Λευκοθέα, **εἶνε** **δίοι** **δὲν** **έχουν**
παιδιά. **Μίαν** **ἡμέραν**, **μεταβαίνοντες** **ἐφ'** **ἀμά-**
ξης **εις** **τὸ** **Μπραουνάον**, **ἦσαν** **ένα** **παιδί**,
έξηλασμένον **εις** **τόν** **έξοχμόν** **δρόμον**,
ἀναισθητόν, **ἐνφ'** **κονά** **του** **μία** **ρίδα** **έββ-**
λας **δεμένη** **ἀπὸ** **ἐν** **δέσδρον**. **Ἦτο** **ὁ** **Τιάρ-**
κος, **ὁ** **μικρός** **βοημός**, **τῶν** **όποιον** **ὁ** **βα-**
σιλεύς **των**, **ὁ** **γέρω**—**Βοδόγ**, **ἀπεισίμωσι** **διά**
ναρκωτικοῦ **και** **ἀφῆκεν** **ἐκεῖ** **ἐπιτίδες**, **διά**
να **τὸν** **εὕρῃ** **τὸ** **ἀνδρόγνωρον** **Κορμά** **και**
τὸν **νιόσθηση**. **Τὸν** **ἐπῆσαν** **ισόντι** **εις**

ρήγγειλε περιχαρής εις την Λευκοθέαν: — Βάλε ακόμη ένα πιάτο στο τραπέζι!

— Και ποιόν θάχουμε; — Σημαντικόν υποκείμενον και... παλαιάν μας φίλην.

— Έκσταλαβα! ανέκραξεν η Λευκοθέα καταγοητευμένη· είνε η κυρία Σάν-Ζέν!

— Πές'λοιπόν «η στραταρχίνα Λεφέμπρ», διώρθωσεν ο αξιωματικός μειδιών· επειδή η σύζυγος του στρατάρχου διετήρησε τους απλόικούς τρόπους της πρώην καντιέρας, δεν είνε λόγος αυτός να μη την μεταχειριζώμεθα με τον σεβασμὸν ποῦ ἀρμόζει εις την ὑψηλήν της θέσιν.

Η Λευκοθέα ὕψωσε τους ὤμους.

— Η παλαιά μας φίλη, εἶπε, ἀπὸ ὄλους σου τοὺς σεβασμούς, πρατιμά δύο καλὰ φίλιὰ δικά μου στὰ μάγουλα, και θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχής να τῆς τὰ δώσω!

Οἱ ἀναγνώσταί μας δὲν θαγνοοῦν βεβαίως τὸ ὄνομα τῆς παραδόχου και συμπαθοῦς αὐτῆς στραταρχίνας, ἡ ὁποία ἔγινε διάσημος εις την αὐλήν τοῦ Ναπολέοντος διὰ τῆς εὐλικρινείας της, τῆς ἀπλότητός της και τῆς διασκεδαστικῆς της ἀρελείας. Τὴν ἐκωνόμασαν κυρίαν Σάν-Ζέν (Sans-Gêne), ὡς θὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς Κυρίαν Δέν-με-Μέλει. Ἄντι να ἐρυθριᾷ διὰ τὴν ταπεινήν της καταγωγήν και νὰ προσπαθῆ νὰ τὴν κρύπτῃ, ὅπως οἱ περισσότεροὶ τῶν ἐξευγενισθέντων αἰφνιδίως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, αὐτὴ ἀπεναντίας ἐθεώρει τιμὴν της τὸ ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε πλύστρα και ράπτρια, ὅπως ὁ σύζυγός της ἀπλοῦς ἔθνοφρουρός.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπροτέρας αὐλῆς, εἶχε διατηρήσῃ τὴν ζωηράν εἰκονικὴν γλῶσσαν γυναικὸς τοῦ λαοῦ. Παρὰ τὴν ἰδιοτροπίαν αὐτήν, ὄλοι τὴν ἐλάτρευαν· διότι ἂν ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου στρατάρχου Λεφέμπρ, τοῦ εὐνοουμένου τοῦ Ναπολέοντος, ἐνθυμεῖτο ἐνίοτε τὴν ὑψηλὴν θέσιν εις τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνέλθῃ, τὸ ἔκαμνε μόνον και μόνον διὰ νὰ παράσχῃ εις κάποιον ἐκδούλευσιν.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς και ἡ Λευκοθέα ἦσαν ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὤφειλαν τὰ πάντα εις τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν. Χάρις εἰς αὐτὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἐπαναστάτου Κορμαῆ εἶχε καταταχθῆ εις τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος και εἶχε γίνῃ λοχαγὸς τῆς νέας αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἐπίσης, χάρις εις τὴν ὑποστήριξιν τῆς καλῆς στραταρχίνας, ἡ ἀσημος χορευτρία εἶχε γίνῃ ἡ Λευκοθέα μετὸνομα, ἐκ τῶν ἀστέρων τῆς αυτοκρατορικῆς Ὀπερας.

Ἄλλ' ἰδοὺ εἰσέρχεται, πάντοτε νέα, πάντοτε ζωηρά, πάντοτε διαχυτική, εις τὴν τραπέζαν, ὅπου ὁ λοχαγὸς και ἡ σύζυγός του τὴν περιμένουν ἀνυπομόνως.

Φορεῖ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο καναρινόκλιτρον φουστάνι, τὸ ὁποῖον πρατιμά ἰδιαιτέρως, και ἕνα καπέλλο καμπριολέ, με πτερὰ κτυπηρά, τὸ ὁποῖον πλατύνει τὸ ἀγαθὸν και γλασστὸν πρόσωπόν της.

— Νά με, πουλάκια μου, ἐγὼ εἶμαι! φωνάζει εἰσερχομένη. Σαστίζετε ποῦ με βλέπετε στο στρατό; Μὰ γιατί τάχα; — ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰκούσῃ ἀπάντησιν και στρεφομένη πρὸς τὴν Λευκοθέαν: — Ἀφοῦ εἶσαι σὺ ἐδῶ, δὲν βλέπω γιατί νὰ μὴν ἔλθω κ' ἐγὼ!

— Μὰ βεβαίως, ἀποκρίνεται ἡ χορευτρία, βίπτουσα εις τὰς ἀγκάλας τῆς παλαιᾶς της φίλης και ἐπιθέτουσα ἐπὶ τῶν παρειῶν της δύο φιλήματα ἡχηρά ὡς πιστολιές.

Ἀφοῦ παρήλθον αἱ πρώται διαγύσεις, και ἀφοῦ ἐτράνταξε πέντε-ἕξ φορές τὴν χεῖρα τοῦ Κορμαῆ, με κίνδυνον νὰ τὴν ἐξαρθρώσῃ, βεβαιούσα αὐτὸν ὅτι ἐδυνάμωσε κ' ἔγινεν ἕνας ὠραίος ἀξιωματικός, ἐδήλωσεν ὅτι εις τὸ Παρίσι ἐστενοχωρεῖτο φοβερά.

— Ξεῦρετε, πουλάκια μου, ἐγὼ, ἅμα μοῦ λείψουν λίγον καιρὸ ὁ στρατός, οἱ στρατιῶται, ὅλ' αὐτά...δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω. Ἔτσι λοιπὸν ἀνέβηκα ἐτ' ἀμάξι μου και ἦλθα νὰνταμῶσω τὸν ἄνδρα μου... Ἄχ, Θεέ μου, τὴν ἀρχὴν δὲν ἦταν και τόσο εὐκόλο. Ὁ Κοντοδεκανέας (*) μόλις τὸ ἔμαθε, χάλασε τὸν κόσμον. Δὲν τοῦ πολυαρέσουν τὰ φουστάνια ἐστὸ στρατό... Ἐγὼ ὁμως εἶμαι ἄλλο, ψέμματα; Ἐνέργησα ἐστὸ Βαλμύ, ἐστὸ Ζεμμάπ... Ἐπιτέλους μούδωσε τὴν ἄδεια νὰ μείνω μετὸ Λεφέμπρ, ὡς ποῦ νὰ φύγῃ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ Δάντοιχ, και νὰ με!

Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτάς, ἐκάθησαν εις τὸ τραπέζι.

— Και σείς, τρυγονάκια μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἀδειάζουσα τὸ πρῶτον ποτήρι. Καλά, ἔ; εἰσθε εὐτυχεῖς;

— Πολύ! ἀπεκρίθησαν μαζί ὁ λοχαγὸς και ἡ Λευκοθέα.

— Μ' αὐτὸ νὰκούεται, εἶπεν ἡ στραταρχίνα· νὰγαπιοῦνται οἱ ἄνθρωποι και νὰ πολεμοῦν τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος των, δὲν γίνεται ἐστὸν κόσμον ὠραιότερον πράγμα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Τί-ἀρκος διὰ νὰ καθίσῃ εις τὸ τραπέζι, και ἐχαίρετῃ τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν, ἡ ὁποία ἠρώτησε μ' ἐκπληξίν παρατηρούσα τὸ παιδίον μετὰ τὰ γυαλιὰ της:

— Μπα! μπα! ἔχετε τώρα και παιδί; Μὰ μπορούσατε νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

Ὁ Λουδοβίκος διηγῆθη μετ' ὀλίγας λέξεις εις τὴν στραταρχίναν τὴν παράδοξον ἱστορίαν τοῦ Τίάρκου.

(*) Παρατσούκλι τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἰδε Διάπλαιν τοῦ 1897.

— Τὸ καιμένο μου! ἀνέκραξεν ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἠσθάνθη ἀμείως ἀγάπην πρὸς τὸν μικρὸν ἐγκαταλελειμμένον· ἔλα ἰδὼ νὰ σὲ ἰδῶ.

Ὁ Τίάρκος ἐπροχώρησε και ἐστάθη ἐμπρὸς εις τὴν στραταρχίναν, ἡ ὁποία ἐξηκολούθησε νὰ τὸν παρατηρῆ. Μετ' ὀλίγον ἀνέκραξε:

— Μπράβο!.. μωρὲ μάτια ποῦ σοῦ τάχει! Και φαίνεται πολὺ ἔξυπνος.

Τότε ἐκ συμφώνου ἔκαμαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ Τίάρκου. Εἶπαν δὲ ὄλα του τὰ προτερήματα, διὰ τὰ τραγούδια του, διὰ τὰς μαντεῖας του. Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς στραταρχίνας ἔφθασεν εις τὸ κατακόρυφον, ὅταν τῇ διηγῆθησαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἐρέβου.

— Μὰ τὸ λοιπὸν εἶνε θησαυρὸς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπάκος! ἀνέκραξε τὰ σγουρά μαλλιά τοῦ Τίάρκου.

Ἐζήτησε κατόπιν νὰ τῆς δείξουν τὸ περίφημον φυλακτόν, τὸ ὁποῖον ἔγραφε «Φέρω εὐτυχίαν».

Ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα ὁ μικρὸς ἐπήγε νὰ πλαγιάσῃ, ἡ κυρία Σάν-Ζέν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους της:

— Ἐλπίζω πῶς θὰ κρατήσετε αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ σὰς πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἀφοῦ δὲν ἔχετε και ἄλλο!

Ἡ Λευκοθέα δὲν ἀπήντησε τίποτε, ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς διεμαρτυρήθη.

Δὲν ἤξευραν ἀκόμη ἂν ἦτο πραγματικῶς ἐγκαταλελειμμένον, ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσουν δι' αὐτὸ εις τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως.

— Αὐτὰ εἶνε κολοκῦθια! διέκοψεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν. Τὸ παιδί εἶνε καλὸ. Ἔχει μάτια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰπατοῦν. Ἄφοῦ λοιπὸν, τρία χρόνια ποῦ εἰσθε παντρεμμένοι, δὲν εὐτυχῆσατε νὰ ἔχετε παιδί, τὸ καλὸ ποῦ σὰς θέλω, νὰ κρατήστε αὐτὸ, ποῦ ὁ Θεὸς σὰς τὸ στέλνει ἔτοιμο, μετὰ τὰ δόντια του—και τί δόντια, Παναγία μου!... Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου! Τί γράφει τὸ φυλακτό του; «Φέρω εὐτυχίαν!». Κρατήστε τὸ λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε τυχερό, και δὲν θὰ τὸ μετανοιώσετε!

Ἡ συνομιλία αὐτὴ διεκόπη ἀπὸ τὸν καλπασμὸν ἑνὸς ἵππου, ὁ ὁποῖος ἐσταμάτησεν ἔξωθεν τῆς οἰκίας. Συγχρόνως ἠκούσθη ὁ κῶδων τῆς θύρας, και μετ' ὀλίγον ἕνας ὑπαπιστής τοῦ Ναπολέοντος εἰσῆλθεν εις τὴν τραπέζαν.

— Λοχαγέ, εἶπεν, ὁ Αὐτοκράτωρ σὰς ζητεῖ εις τὸ στραταρχεῖον. Ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς ἐσηκώθη εὐθὺς ὡς κινηθεῖς ὑπὸ ἐλατηρίου, ἀρπάξε τὸ πιλίκιόν του, τὸ του, και ἐξῆλθε λέγων ὅτι θὰ ἐπίστρεφε, μὲλις ἐμάνθανε τί τὸν ἤθελεν ὁ Ναπολέων.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόναι. Ἡ Λευκοθέα ἦτο ὀλίγον ἀνήσυχη.

— Τί νὰ τὸν θέλῃ τὸν ἄνδρα μου ὁ Αὐτοκράτωρ; ἠρώτησε.

— Ἄ, μὴν ἀνησυχῆς, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν. Κάποια ἀποστολὴ πιθανώτατα. Θὰ ξαναγαυρήσῃ ὁ ἄνδρας σου, ὠραία μου!

— Μπορεῖ, εἶπεν ἡ Λευκοθέα.

— Ὅχι δά, εἶνε φῶς φανερόν, ὑπέλαβεν ἡ στραταρχίνα. Ἔπειτα, τί νὰ σοῦ κάμω, ἔτσι τάχει τὸ ἐπάγγελμα. Ὁ στρατιώτης ἔγινε γιὰ νὰ σπάξῃ τὸ κεφάλι του· ὅταν ὁμως τὸ ἔχη γερό, σὰν τὸ Λεφέμπρ, τότε τὸ χῶνει σὲ καπέλο στρατάρχου, νά! Στὴν ὑγεία σου, μικρὴ!

Και ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἀδειασε τὸ ποτήρι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Πλησίασε, μικρὲ μου!

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κορμαῆς ἔφθασεν εις τὸν Δημαρχεῖον, ὅπου τὸ στραταρχεῖον τοῦ Ναπολέοντος, ἦτο καταπραγμένον. Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, τὴν πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀναμένων νὰ εἰσαχθῆ, ὁ λοχαγὸς περιεφέρετο στρήφων κυρτωδῶς τὸ μoustaki του. Τί νὰ τὸν ἤθελε; Μήπως εἶχε κάμη κανὲν σφάλμα; Μήπως παρετηρήθη καμμία ἀπροσεξία εις τὴν ὑπηρεσίαν του, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐτιμωρεῖτο;...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἄπ' τὰ χιονισμένα τὰ βουνὰ ὁ βοριάς ὁ τουρτουράς περνᾷ, κι' ἔρχετ' ὕστερα στὴν πόλι κι' ὄλοι τουρτουρίζουν, ὄλοι.

Κι' ἔρχεται μ' ὄρη και μονγκριτὸ σέρνει και μαζί του σπιρωτὸ και κρυσταλλωμένον χιόνι, και τὸν κῆπο μας παγώνει.

Κι' ὄλα τὰ ἄνθη τὰ κλαδιά, τοῦ καλοκαιριοῦ τρελλὰ παιδιὰ, ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλα ἔχουν μείνει δίχως φύλλα.

Κ' εἶν' ὁ κῆπος ἔρημος, ψυχρός, ἄχαρος, ἀμύριστος, ἄχρός, κι' ἔχουν ἀπομείνει μόνα τὰ λουλούδια τοῦ χειμῶνα.

Μὲ τὴν ἀνθισμένη των θωριά δὲς πῶς ἀψηφοῦνε τὸ βοριά, πῶς ἀνθίζουνε μετὰ χάρι, πῶς σαλεύουν μετὰ καμάρι.

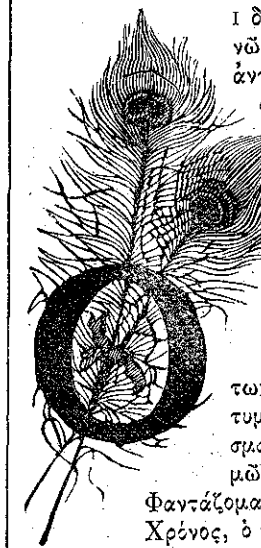
Σὰν νὰ λένε: Τ' ἄλλα κυνηγοῦν τοῦ Μαγιοῦ τὸν γιὰ νὰ βγοῦν, ὅταν και τὰ χόρτ' ἀκόμα παίρνουν μυρωδιὰ και χρώμα.

Εἶνε τάχ' αὐτὸ παλληκαριὰ νάβγουν στὴν ζεστὴ καλοκαιριά; θὰ τοὺς τῶχαμε γιὰ χάρι νάβγαυαν μὲς' στὸ Γενάρη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ σὰς γράφω, ἀνηγγοῦν ἀπὸ τὰς φωνὰς και τοὺς κρότους τοῦ μεγάλου πλήθους τὸ ὁποῖον προπέμπει τὸ ἀπερχόμενον ἔτος και ὑποδέχεται τὸ νέον. Εἶνε πανδαιμόνιον σφυριγμάτων, κροταλισμῶν, τυμπανοκρουσιῶν, ἀσμαμάτων, ἀλαλαγμῶν, καγχασμῶν.

Φαντάζομαι ὅτι ὁ παλαιὸς Χρόνος, ὁ κακόμοιρος, φεύγει κατῃσχυμένος και ρίπτων μαῦρην πέτραν ὀπίσω του, ἐνῶ ὁ νέος ἔρχεται κάπως δειλὸς και τρομαγμένος... Δὲν ὑπόπτειεν ἴσως ὅτι, μετὰ τὴν φασαρίαν, θὰ τοῦ ἐγίνετο τόσον θορυβώδης ὑποδοχὴ, μετὰ τὰ ἴδια του τὰ παιγνίδια, ἀπὸ μικροῦς και ἀπὸ μεγάλους. Και μικρούλης καθὼς εἶνε, νεογέννητος, κρῦβει τὸ πρόσωπόν του εις τὴν ἀγκαλίαν τῆς παραμάνας διὰ νὰ μὴ τὸν στραβώσουν τὰ κομφετὰ ποῦ κίπτουν εις πολύχρωμον βροχὴν...

Ἄλλ' ὁ γέρος ποῦ φεύγει διὰ τὴν Αἰωνιότητα, γυρίζει μίαν στιγμὴν και τοῦ λέγει: — Ἔνοια σου, μικρὲ μου, και θὰ γερᾶσης και σὺ, και θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα σου νὰ πάθῃς τὰ ἴδια τὰ δικά μου. Τὰ πολύφωνα αὐτὰ ὄργανα ποῦ σὲ ὑποδέχονται πανηγυρικῶς, θὰ σὲ προπέμψουν χλευαστικῶς μίαν ἡμέραν, ὅπως ἔμένα τώρα. Ἔτσι γίνεται πάντα! Κανένας χρόνος δὲν μένει εις τὸν θρόνον του περισσότερον ἀπὸ ἕνα...χρόνον. Και οἱ ἄνθρωποι εἶνε πάντα οἱ ἴδιοι: Πετοῦν τὸν δυστυχῆ παλαιὸν ποῦ ἐγήρασε, διὰ νὰγκαλιάσουν τὸν εὐτυχῆ νέον ποῦ ἔρχεται!

Ἄλλὰ ὁ ἄλλος δὲν πολυσκοτίζεται μετὰ τὴν τὴν γερωντικὴν φιλοσοφίαν! Εἶτε διότι εἶνε μικρὸς και δὲν τὴν ἐννοεῖ, εἶτε διότι ἔχει πεποιθήσιν εις τὸν ἑαυτὸν του και εις τὰ δῶρα ποῦ φέρνει. Φαντάζεται ὅτι ἡ βασιλεία του θὰ εἶνε εὐτυχῆς και εὐεργετικῆ. Πολλὰ καλὰ θὰ κάμῃ εις τοὺς ἀνθρώπους. Και ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα του, θὰ τὸν προπέμψουν μετὰ ἀγάπην, μ' εὐγνωμοσύνην, μετὰ σεβασμὸν. Ἴσως ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἐνθαρρύνει. Λέγει τῆς παραμάνας του νὰ προχωρήσῃ. Ἄνοιγει τώρα και τὰ μάτια του, ἀφοῦ ἐβεβαίωθη ὅτι τὰ κομ-

φετὶ δὲν στραβῶνουν. Και πλησιάζουν τὸν θρόνον, ὅπου ἡ παραμάνα του τὸν θρονιάζει και τὸν ἀφρίζει.

Ἀρχισεν ἡ βασιλεία τοῦ Νέου Ἔτους! Ζήτη τὸ 1910! Πρὸς τιμὴν τοῦ οἱ ἄνθρωποι, και τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τῆς ἀναρρήσεώς του, κόπτουν τὴν χρυσὴν βασιλόπητταν, ποῦ ἔχει μέσα τὸ χρυσὸ φλουρί. Εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν θὰ τοῖς φέρῃ τὸ Νέον Ἔτος. Οἱ ἄνθρωποι πάντοτε τὴν ἐλπίζουν και τὴν περιμένουν. Διότι λησμονοῦν, ὅτι τὴν εὐτυχίαν δὲν τὴν φέρνουν τὰ Ἔτη, ἀλλὰ τὴν παρασκευάζουν οἱ ἄνθρωποι οἱ ἴδιοι· και ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν περιμένουν ἀπὸ κανένα, παρ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των και μόνον...

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν Εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ὁ ἄνθρωπος μόνος του, μετὰ τὰ χεῖρα του, σὰς εἶχομαι, ἀγαπητὴ μου ἀναγνώστα. Βεβαιώθητε ὅτι ὄλα τὰ Ἔτη, και αὐτὸ ποῦ μᾶς ἤλθε πρὸ ὀλίγου, και αὐτὰ ποῦ ἔφυγαν, και αὐτὰ ποῦ θὰ ἔλθουν, ὄλα εἶνε τὰ ἴδια. Ὁ ἄνθρωπος μόνος, και γίνεται εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς κατὰ τὰ ἔργα του, κατὰ τὴν διαγωγὴν του. Ἔργα και διαγωγὴν ποῦ νὰ σὰς κάμουν εὐτυχεῖς και κατὰ τὸ 1910. Ἰδοὺ τί σὰς εἶχομαι και τί ἐλπίζω.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ!

Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶνε μαθητὴς ἑνὸς ἰδιωτικοῦ σχολείου τῶν Ἀθηνῶν. Κατάγεται ἀπὸ τὴν Ἀγχιάλον και ἡ οἰκογένειά του ἦλθεν εις τὴν Ἑλλάδα μαζί μετὰ ἄλλους πρόσφυγας.

Εἶνε ἕως δεκατριῶν ἐτῶν. Εἰς τὰ ὠραία, σύμμετρα χαρακτηριστικά του ἰδιαιτέραν ζωὴν προσδίδουν οἱ μεγάλοι καστανοὶ, ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ του. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ οὗτοι δὲν φωτίζονται ἀπὸ παιδικὴν χαρὰν· τὸ βλέμμα των ἐκφράζει μελαγχολίαν και διευθύνεται μακρὰν, εις ἕν πρᾶγμα ἀπόν, βεβαίως πολὺ ὀδυνηρόν.

Φορεῖ πένθος.

Τὸ σύνολόν του μαρτυρεῖ τὴν «ἀρχοντιάν» ἐκείνην τῆς συμπεριφορᾶς—τὴν ἀσχετον πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ πατρικοῦ χρηματοφυλακίου—τὴν ὁποίαν θὰ ὀνομάσωμεν ἠθικὴν ἐθνηταίαν.

Ἄλλ' ἀντιθέτως, ἡ προσορὰ αὐτοῦ ἔχει κάτι τὸ βαρὺ· τοὺς πρώτους μῆνας ἰδίως ἦτο τραχυτέρα. Ἐν παιδίον τοῦ σχολείου ἠθέλησε νὰ τὸν περιπαίξῃ. Ἄλλ' ὁ μικρὸς πρόσφυξ τὸ παρετήρησεν ἀπλῶς μετὰ σοβαρότητα και ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Μίαν ἡμέραν οἱ μαθηταὶ ἐπαίζον εις τὴν αὐλήν τοῦ σχολείου. Ὁ Ἀχιλλεὺς συνωμίλει ἡσύχως μετὰ ἄλλο παιδίον,

τό όποιον ήτεν είχαν έρωτήση περί του Εύξεινου Πόντου.

Έξαφνα εις μαθητής, γνωστές ως γελωτοποις του σχολείου, πνεύμα να- θρότατον εις όλα αλλά πρόθυμον να έπινοή σκηνας δια να καγγάζουν οι συμμαθηταί του, ήλθε πλησίον του 'Αχιλλέως, και θέσας την χείρα του προς τα χείλη αυτού, ειπε προστακτικώς:

— Φίλα χέρι, βρέ Βούλγαρε! 'Ο μικρός πρόσφυξ έγεινε κάτωχρος ως νεκρός' άλλ' άμέσως, ως να τον έκαυσεν άναμμένος σίδηρος, άνετινάχθη και ώρμησεν επί του ύβριστού του. Οι όφθαλμοί του έξήστραψαν' χαλυδδίνη δύναμις συνεπικνώθη εις τους βραχιόνας του' και με μίαν φοβεράν έντασιν των νεύρων του άνέτρεψε τον αντίπαλόν του, έστήριξε τόν γόνυ επί του στήθους του και σφίγγων τον λαϊμόν του διάταξεν άπειλητικώς:

— Πάρε πίσω τον λόγον σου!

Τά παιδιά έτριβον τους όφθαλμούς των. 'Ο γελωτοποις ήτο δεκαπέντε έτών τó όλιγώτερον, ήτο ύψηλός και ρωμαλέος, και συγχά μάλιστα έκαμνε θρασείαν επίδειξιν της δυνάμεώς του προς τους άδυνάτους. 'Αλλ' ό Δαβίδ και πάλιν ένίκησε τον Γολιάθ.

'Ο διευθυντής, όστις ήτο εις τó άλλο άκρον της αυλής, έτρεξε άμέσως' έμεινε δέ κατάπληκτος όταν είδεν ότι εις έκ των συμπλακέντων ήτο ό 'Αχιλλεύς, τόν έποϊον έθεώρει ως τόν σεμνότερον μαθητήν του σχολείου.

— Σύ, 'Αχιλλεύ!.. Έντροπή! Έπάνω άμέσως!

'Ο μικρός πρόσφυξ άφηκε τόν ύβριστήν του και έσηκώθη. Οι όφθαλμοί του ήστραπτον άκόμη, και τó στήθος του ήσθμαινε, και αι χείρες του έτρεμον από τόν θυμόν. 'Αλλ' έστάθη με σεβασμέν πρό του διευθυντού, όστις τόν παρετήρει με πολλήν άυστηρότητα, και ειπε:

— Τιμωρήσατέ με, κύριε διευθυντά, αλλά μη σχηματίσετε κακήν ιδέαν δι' έμέ. Τιμωρήσατέ με άυστηρώς' άλλ' άκούσατε και όσα θα σας είπω. Προχθές ένα παιδί μ' έπερίπαϊξε δια την προφοράν μου δέν έπαραιπήθηκα εις κανένα' δέν πειράζει, είπα με τόν νουν μου. 'Αλλ' αύτός έδώ, έρχεται έξαφνα, χωρίς να τόν πειράξω εις τίποτε, έρχεται και μου λέγει:—Φίλα χέρι, βρέ Βούλγαρε! Αύτή ή έξαφνική ύβρις, ή

χειροτέρα του κόσμου δι' έμέ, έκαμε τó αιμά μου να βράση και ώρμησα επάνω του. Βούλγαρος έγώ!.. 'Αν ήμεϊς ήθέλαμεν να είμεθα Βούλγαροι, θα έμέναμεν εις την πατρίδα μας, μέσα εις όλα τά αγαθά μας. 'Ημεϊς είδαμεν τά σπία μας να καίονται, τήν περιουσίαν μας ν' άρπάζεται' ήμεϊς έξερριζώθημεν από τó χώμα όπου έγεννήθημεν, ήμεϊς έκαταντήσαμεν πρόσφυγες, μόνον και μόνον δια να μείνωμεν. 'Ελληνες. Τά βλέπετε αύτά τά μαύρα που φορώ;... έξηκολούθησε τó παιδίον με λυγμούς τά φορώ δια τόν άδελφόν μου' ήτο άνδρειό παλληκάρι, και οι Βούλγαροι τόν έροβούντο' όταν τó σπία μας, έπήδησε μέσα εις τās φλέγας να σωθή' αλλά οι Βούλγαροι έπαραιμόνευαν και τόν έπυροβόλησαν. 'Εξέφυχον εις τήν άγκαλιά μου. Τó αιμά του έπότισε τά

φορέματά μου, έφθασε έως 'ς τήν καρδιά μου... και αιμάτωσεν ή καρδιά μου... και όσο ζω θα είνε αιματωμένη... 'Α! έμένα ύβρισε Βούλγαρον!...

Τά δάκρυα δέν άφινον πλέον τó παιδίον να έμιλήση. 'Ο διευθυντής και τά παιδιά είχον συγκινηθή. 'Ο ύβριστής είχε κρυφθή.

Τότε ό διευθυντής ειπε με σοβαρότητα: —Αυτό τó όποιον έκαμεν αύτός εκεί, γνωστές και από άλλα τοιαύτα κατορθώματα, είνε βάνουσον και τιποτένιο. Μην κλαίς, παιδί μου 'Αχιλλεύ, σέ συγχωρώ. Βεβαίως, ό θυμός είνε κακόν πράγμα και δικαίως ώνόμασαν τήν όργήν παροδικήν παραφροσύνην' διότι όλίγας στιγμάς, όσας διαρκεί ή άστραπή, ό άνθρωπος χάνει τó πλέον πολύτιμον γνώρισμά του, τó λογικόν. 'Αλλ' υπάρχουν περιστάσεις, σπάνιαι βέβαιαι, κατά τās όποιας ό θυμός όχι μόνον επιτρέπεται αλλά και επιβάλλεται' όταν βάρβαροι ζητούν να κρηθουσώδους ήχου της Μασσαλιώτιδος τους στίχους του Ρήγα,

Ω παιδιά μου, όρφανά μου, σιοροπισμένα' δώ κ' εκεί ρήγος διήλθε δια τών φλεβών των. 'Εκείνην τήν ήμέραν έννόησαν τήν σημασίαν των λέξεων τούτων. 'Ενόμιζον ότι ήκουον τήν φωνήν της Μεγάλης Μητρός, να προσκαλή τά άπανταχού τέκνα της... Και ή ψυχή των έγένευσεν από άγάπην προς τήν Πατρίδα!..

'Α!... όστις δέν άυσθάνεται, όταν πρέπει αύτήν τήν ιεράν άγανάκτησιν — έστω και αν είνε ήναγκασμένος να τήν συγκρατή — αύτός είνε άνανδρος, αύτός έχει βούρκον μέσα εις τās φλέγας του και όχι αίμα, αίμα έλληνικόν!...

'Η φωνή του διευθυντού έτρεμεν έν συγκινήσεως. —'Ακούσατέ με, παιδιά μου, έξηκολούθησε. Σάς τó είπα και άλλοτε' 'Ελληνες δέν είνε μόνον οι κάτοικοι του Βασιλείου της 'Ελλάδος. Τά όρια αύτά τά έχάραξαν άκαρδοί ξένοι και όχι ή ελληνική ψυχή. 'Ελληνες είνε άκόμη και εκατομμύρια δλέκληρα άλυτρώτων άδελφών μας. 'Αν είνε άληθές ότι και νεις λαχταρά εκείνο τó όποιον δέν έχει, και ότι ή άγάπη φανερώνεται από τās θυσίας τās όποιας υποφέρει κανείς δι' εκείνο τó όποιον αγαπά, οι δυστυχείς άλυτρωτοι άδελφοί μας τήν μητέρα' 'Ελλάδα λατρεύουν πολύ πιστά, πολύ βεβαίως, με όλην τήν δύναμιν της ψυχής των... 'Όταν λέγουν 'Ελλάς μοσχοβολά τó στόμα των' και κοιμούνται και έξυπνούν με μίαν άγιάν έλπίδα: να έλευθερωθούν. 'Αλλ' αύτός ακριβώς δέν είνε και ό ιερός πόθος των έλευθέρων 'Ελλήνων; Διά τήν έλευθερίαν των σκλαβωμένων άδελφών μας, δέν έπεσεν ήρωϊκώς, πρό δύο έτών, εις τά μακεδονικά όρη, όπλαρχηγός, ό άδελφός αυτού εκεί' τού συμμαθητού σας, ό όποιος φορεί άκόμη τά μαύρα; 'Εννοήσατέ το, παιδιά μου, και χαράζετέ το βαθειά εις τήν καρδίαν σας. 'Η 'Ελλάς τού μέλλοντος θ' άποτελεσθή από «όλας» τās ελληνικάς χώρας, αι όποια στενάζουν εις τήν σκλαβιάν. Και ίσως θα γείνη άνάγκη, παιδιά μου, μίαν ήμέραν πολλοί από σάς να κοκκινίσουν με τó αιμά των τās φάραγγας και τās κοιλάδας της Μακεδονίας και της Θράκης και τά κύματα του Αιγαίου, δια να ή 'Ελλάς εις τήν άγκάλην της όλα τά τέκνα της!...

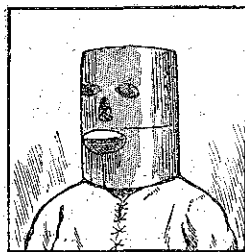
'Εσήμανεν ό κώδων. Τά παιδιά διηθύθησαν ήσύχως εις τήν μεγάλην αίθουσαν. Είχον μάθημα μουσικής. Και όταν ήρχισαν να ψάλλουν επί του ένθουσιώδους ήχου της Μασσαλιώτιδος τους στίχους του Ρήγα,

Ω παιδιά μου, όρφανά μου, σιοροπισμένα' δώ κ' εκεί ρήγος διήλθε δια τών φλεβών των. 'Εκείνην τήν ήμέραν έννόησαν τήν σημασίαν των λέξεων τούτων. 'Ενόμιζον ότι ήκουον τήν φωνήν της Μεγάλης Μητρός, να προσκαλή τά άπανταχού τέκνα της... Και ή ψυχή των έγένευσεν από άγάπην προς τήν Πατρίδα!..

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

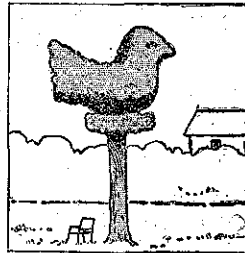
Δια τούς ψεύστας.

Εις τó Μουσείον του Κλουβύ, εις τó Παρίσι, υπάρχει και ή περίεργος αύτή προσωπίς. Είνε μεσαιωνικόν βασιανιστήριον όργανον. Τόν παλαιόν καιρόν, οι ψεύσται κατεδικάζοντο να φορούν τήν προσωπίδα αύτήν, εις τó στόμα της όποιας ύπήρχον άγκίδες ούτω πως διατεταγμέναι, ώστε να τρυπούν τά χείλη και τήν γλώσσαν του καταδίκου, όταν ώμίλει. Ούτως ό ψεύστης ή θα έσιωπούσεν, ή όμιλών θα έπληγώνετο, δια να ένθυμηται τó ψεύμα τó όποιον ειπε.

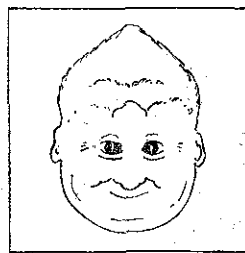
Τά παλαιά χρονικά βεβαιώνουν, ότι οι ψεύσται μετ' όλιγον καιρόν τοιαύτης άναγκαστικής προσωπίδοφορίας, έθεραπεύοντο τελείως από τó έλάττωμά των. Κρίμα που δέν υπάρχει τίποτε όμοιον και δια τούς ψεύστας του παρόντος αιώνος!...

Ευφύες κλάδευμα.

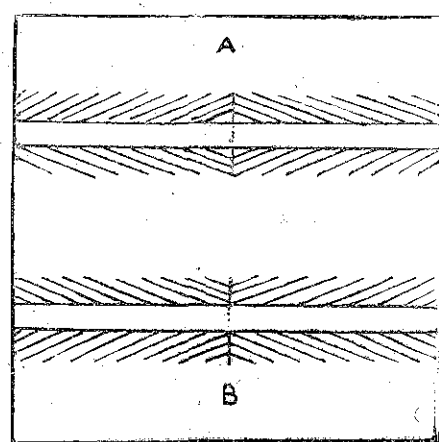
Τό γιγαντιαίον αύτό πουλί, που βλέπετε επάνω εις μίαν στήλην, δέν είνε διόλου πουλί. Είνε άπλούστατα έν δένδρον, του όποιου τó φύλλον έκλαδεύθη κατ' αύτόν τόν τρόπον, ώστε να σχηματίξη ένα γιγαντιαίον πουλί, καθισμένον επάνω εις τόν κορμόν. Τό ευφύες αύτό κλάδευμα έσοφίσθη ό κηπουρός ένός πάρκου του Λονδίνου.

Διπλή προσωπογραφία.

Η άπέναντι εικών εινε αντίγραφον περιέργου προσωπογραφίας, ή όποια έφάνη κατ' αύτάς εις τήν 'Αγγλίαν. Παρίστανει, καθώς βλέπετε, ένα κλόουν του 'Ιπποδρομίου. 'Αλλ' αν τήν άναποδογυρίσετε, θα ίδητε τήν εικόνα του σημερινού βασιλέως της 'Αγγλίας 'Εδουάρδου Ζ'.

'Οπτική άπάτη.

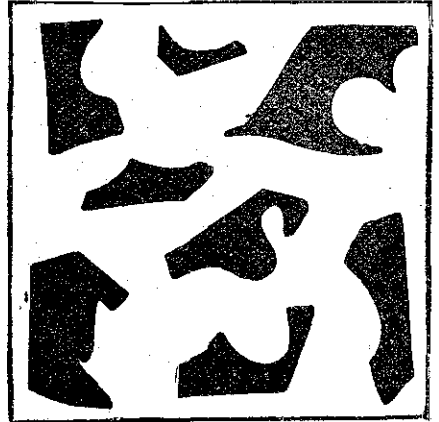

Αι δύο όριζόντιοι γραμμαί του σχήματος Α φαίνονται εις τó μέσον συγκλίνοσαι. 'Απεναντίας αι δύο όριζόντιοι γραμμαί του σχήματος Β φαίνονται άποκλίνοσαι. Καί αι μέν και αι δε κάθε άλλο κάμνον παρ τήν έντύπωσιν εύθειών παραλλήλων. Καί όμως, εάν πάρετε τó μέτρον και μετρήσετε, θα ίδητε ότι είνε έντελώς εύθειαι και παράλληλοι, και ότι όσον απέχουν παντού μεταξύ των αι δύο πρώται, άλλο τόσον απέχουν και αι δύο δεύτεραι.

Η όπτική άπάτη όφειλεται εις τήν διαφορετικήν διάταξιν των πλαγιών γραμμών.

Συναρμολόγησις 'Ανθους.

(Παιγνιον)

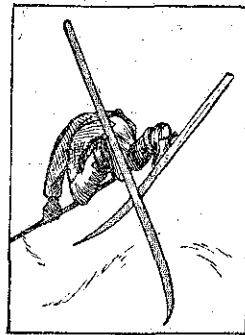

Δια να μη χαλάσετε τó φύλλον σας, πάρτετε διαφανές χαρτί και αντίγράψατε πιστώς τά όκτώ αύτά μαύρα τεμάχια, τά όποια, περικοπόμενα, πρέπει να συναρμολογηθούν' ούτως, ώστε ναποτελεσθή έν άνθος λευκόν επί μαύρου βάθους.

[Η λύσις θα δημοσιευθή εις τó προσεχές].

Αι διπλάι προσωπογραφίαί, είδος μαγικών εικών, δέν είνε διόλου καν έφεύρεσις. Καί οι άρχαιότεροι ζωγράφοι ήρέσκοντο εις αύτά τά παίγνια και έξωγράφισαν γέροντας, οι όποιοι άναποδογυριζόμενοι ήσαν ώραίαι νεάνιδες, ή κραινία νεκρών τά όποια ήσαν παιδιά.

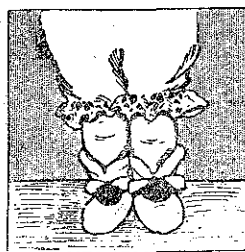
Σάλτο-μορτάλε.

Κάποτε ό 'Αζαρίας σάς περιέγραψε έκτενώς τά χειμερινά σπόρτ, τά όποια γίνονται εις τήν Εύρώπην, και προπάντων εις τήν 'Ελβετίαν, όπου συρρέουν άπ' όλον τόν κόσμον περιηγηταί και φίλαθλοι. Μία από τās προσφιλεστέρας εκεί παιδιάς είνε και τó Σκι, άκροβασία επί της χιονος δια ξυλοπεδίλων μακροτάτων.

Η άνωτέρα εικών είνε από φωτογραφίαν ένός άθλητού του σκι, καθ' ήν στιγμην εύρίσκεται εις τόν άέρα, έκτελών ένα σάλτο-μορτάλε. Τρέμει κανείς μόνον που τόν βλέπει... Καί όμως θα πέση ζωντανός, όρθιος, και θα έξακολουθήση όλισθαίνων μετά καταπληκτικής ταχύτητος επί της χιονισμένης καταφερείας!

Τά πόδια της Κούκλας.

'Αφ' ότι βλέπετε άπέναντι, δέν φαντάζεσθε ότι έφωτογραφήθη ή πλέον χαριτωμένη κούκλα της πρωτοχρονιάς; Καί όμως, όχι. Είνε ένα παιγνίδι, που ήμπορείτε να τó κάμετε και σεις. Οι κομψές γαμπούλες της κούκλας είνε ζωντανές, από άληθινόν κρέας και κόκκαλον. Διότι είνε δύο δάκτυλα, χωμένα εις κουκλιστικά παπουτσάκια, ένθ' τó χέρι είνε καταλλήλως διπλωμένον με ένα κεντητόν μανδύλι, δια να σχηματίζεται παραπάνω τó πανταλονάκι.

Με αύτό τó παιγνίδι, είμπορείτε να γελάσετε τήν μικράν άδελφήν σας ότι της χαρίζετε μίαν κούκλαν ζωντανήν. 'Αλλά πρέπει να έχετε και μίαν ψεύτικην... δια να τήν μερώσετε μετά τήν άπογοήτευσιν.

Ίδε τὸν Ὀδῆγον τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συγδρομη- τοῦ, Κεφ Β

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΜΟΥ (Ἐπίκαιρον)

Εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδάκια.— Φωνὴς ἐδῶ, φωνὴς ἐκεῖ, παντοῦ μεγάλη ζωηρότης. Ὅλα τὰ παιδάκια ἐν χαρᾷ, παρακαλοῦν τὸν Ἄγιον Βασίλειον νὰ τοὺς φέρῃ καλὸν δῶρον.

Ἐν τῷ γίνονται ὅλα αὐτὰ ἔξω, ἐγὼ κάθημαι μέσα, συλλογίζομαι ὅτι ὑπάρχουν παιδάκια πολὺ πτωχά, τὰ ὁποῖα τίς εἶδε ἂν ἢ θελον τὴν τοῦ παραμικροῦ δῶρον, καὶ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς δὲν δύνανται νὰ πορίζωνται οὕτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν... Βεβαίως τὰ παιδάκια αὐτὰ θεωροῦν καὶ ἐπιθυμοῦν ὡς δῶρον τὴν ὑγίαν τῶν γονέων των.

Σκέπτομαι ἀκόμη, ὅτι αὐτὰ τὰ παιδάκια ἴσως δὲν μανθάνουν οὕτε γράμματα. Φαντάζεσθε λοιπὸν πῶς νὰ λήψῃ ἔχω ταῦτην τὴν συγγίην, καθὼς θὰ ἔχη καθεὶ παιδί, ἂν συλλογισθῇ αὐτὰ πῶς γράφω...

Παρακαλῶ τὸν Ἄγιον Βασίλειον νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ δυστυχῆ πτωχὰ παιδία, καὶ νὰ ἔχη ὑγίαις τοὺς γονεῖς μου καὶ τὰ δέλφια μου, καὶ νὰ με βρῆθῃ εἰς τὸ καλόν, ἵνα μίαν ἡμέραν θνηθῶ νὰ παρασχω τὴν καλὸν καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ εἰς τὴν ἔνδοξον ἀλλὰ δεινοπαθῆ πατρίδα μου.

Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων

ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ ΑΥΓΗ

Βλέπω τὴν νύκτα τὸ σκοτάδι πῶς σκεπάζει ὅλο τὸν κόσμον, κατὰμαυρο καὶ φοβερό, σὰν νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ ὅλες τὰς κακὰς πράξεις καὶ τὰ ἐγκλήματα πῶς γίνονται στὸν κόσμον, καὶ σκέπτομαι: «Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, πῶς δὲν ἔχει ἡσυχίαν τὴν συνειδήσει του. Μαῦρη σὰν τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἀπὸ τὰς ἁμαρτίαις».

Καὶ δὲν βλέπω τὴν αὐγὴν νὰ ρίχνῃ φῶς γύρω της καὶ νὰ ζωογονῇ ὅλη τὴν φύσιν, λέγω: «Ἔτσι μπορεῖ νὰ σωθῇ καὶ νὰ φωτισθῇ ὁ ἀνθρώπος ὁ ἂν μετανοήσῃ ἀπὸ τὰς πρώτας του κακίας. Τότε θὰ φωτίσῃ τὴν μαύρην καρδίαν του φῶς θεϊκό, σὰν τῆς αὐγῆς, καὶ θὰ τοῦ φέρῃ τὴν γαλήνην, ὅπως καὶ ἡ αὐγὴ δίνει γαλήνην σὲ ὅλη τὴ φύσιν».

Ξανθὴ Μουσὴ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΝΙΚΑΟΙ

Διὰ μέσου τῶν θάμνων, καταδιωκόμενος ἀπὸ δύο κυνῶν, ἔτρεχεν, ἐπέτα μᾶλλον, εἰς κόνικλον.

Εἰς ἐκ τῶν συντρόφων του ἐξήλασε τότε τῆς φωνῆς του καὶ τῷ λέγει:—Στάσου! φίλε, τί τρέχει;

—Τί τρέχει; ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, δὲν μπορῶ πιά ν' ἀναπνεύσω· δύο σκυλλὰ λαγωνικά μὲ κυνηγοῦν.—Ἀλλ'θεῖα, ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος, τὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω· ἀλλὰ δὲν εἶνε λαγωνικά.—Τί εἶνε λοιπόν;—Μανδρόσκυλα.—Μανδρόσκυλα;—Ναι.—Τί ἀστεῖο! σοῦ λέγω λοιπὸν ὅτι εἶνε λαγωνικά, μάλιστα λαγωνικά· τὰ εἶδα ἀκριεῖα.—Εἶνε μανδρόσκυλα, σοῦ λέγω· ἐκουσέ με!—Ὅχι, εἶνε λαγωνικά!—Μὰ ὄχι, εἶνε μανδρόσκυλα.

ΑΡΑΧΗΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΕΟΣΚΩΛΗΚΑΣ

Ἡ Ἀράχνη εἶπε: Στὸ μετὰεοσκώλημα —Ἐγὼ δίχτυα μπόλικα Στὴ στιγμὴ σκορόνω, Καὶ τοὺς τοίχους ζῶνω. Γιὰ τὴν ἴδια σὺ δουλεῖς Ἐνα χρόνο κάνεις, Καὶ τὸν κόπο χάνεις, Γιατί ἔχεις τεμπελιά.

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καύχημα τῆς Ἡστίρου

—Καλὰ, ὑπέλαθεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν μετὶ ἀκόμῃ ὡς αὐριον,— (ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἐν Ροσδάχ μάχης)—καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν καλλίτερα, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ λιποτακτῶσω μεν μαζί.

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

Καὶ αὐτὸς ἀντίτειπε: —Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ, Κι' ὅσο θὲς κανήσου, Τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Ἐγὼ ὅμως χρησιμοῦμαι Σὲ πρᾶγματα πολλά, Καὶ ἂν ἀργὰ δουλεύω, Δουλεύ' ὅμως καλά!

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐπαναλαμβάνω καὶ φέτος τὸν ὄρατον Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων, ἐξηγῶν ἐν ἐκτάσει τὰ κατ' αὐτὸν, χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τὰ γνωρίζουν.

Ἐὰν ἀναγνώσετε μὲ προσοχὴν τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, δλοκλήρον, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κειμένου, ὑπάρχουν—ἀφίμενα ἐπίτηδες—διαστήματα λευκά. Εἰς κάθε τοιοῦτον διάστημα λείπει ἀπὸ μίαν λέξιν. Αἱ λευκαὶ λοιποὶ λέξεις εἶνε αἱ λέξεις ποῦ λείπουν, ποῦ δὲν ἐτυπώθησαν ἐπίτηδες, καὶ ποῦ πρέπει νὰ τὰς ἀνακαλύψετε καὶ νὰ τὰς μαντεύσετε.

Εἰς τὸτο θὰ ἐδηγήτε: 1ον, ἀπὸ τὴν ἐνωσιαν τῆς φράσεως· 2ον, ἐν γένει ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ συγγραφέως· 3ον, ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὅποιοι δεικνύει ἐπάνω-κάτω τί μέγεθος, πῶς στοιχεῖα πρέπει νὰ εἶχεν ἡ ἐκείθεν ἀφαιρηθεῖσα λέξις· καὶ 4ον, ἀπὸ τὴν ἐγνωσμένην ἐσφυαν σας καὶ μαντικὴν σας δύναμιν. Ἐπάνω-κάτω ὅπως κἀμινον καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι μὲ τὰς ἀκρωτηριασμένας ἐπιγραφὰς καὶ οἱ φιλόλογοι μὲ τὰ ἐφθαρήμενα παλαιὰ χειρόγραφα.

Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα λέξεις. Ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ τὰς εἴρῃ καὶ νὰ μὴ τὰς στείλῃ γραμμένας εἰς φύλλον κοινὸν χάρτου, ὡς ἐξῆς: «Ἀπάντησις εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 8ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως, ὑπὸ... (ἐδῶ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον, ἂν ἔχη):

1.—Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στίχον δεῖνα, λείπει ἡ λέξις (παραδείγματος χάριν) ἀγαθότης.

2.—Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στίχον δεῖνα, στίχον δεῖνα, λείπει ἡ λέξις μουσική.

Καὶ οὕτω καθέτης. Ἐννοεῖται ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εἴρῃ. Ἀν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ εἴρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτον Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ (ἴδε περὶ τούτου τὸν Ὀδηγόν, Κεφ. 5', ἄρθρον 3, § α') ὁποῖος εἴρῃ ἀκριεῖα, ἀκριβεστάτα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐὰν δὲ τὰς εἴρῃν πολλοί, τὸ Βραβεῖον θ' ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου εἰς ἓνα.

Ἐχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος δωρεᾶν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1910, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10 εἰς γραμμασόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταί. Αἱ δὲ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῆς λύσεως, ἔστιν ὅτι μὴ ἀποστέλλωσιν οἱ ἀισθάνομαι ὅταν διαβᾶν τὰ γράμματα σας λέξεις, θὰ πάρετε τὴν πέννα σας καὶ θὰ τὰς σημειώσετε ὅλες εἰς τὰς θέσεις των, διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀνὰ χεῖρας ἑλληπὲς φυλλάδιον, πρὸς ἴδιαν σας χρῆσιν καὶ εὐχαριστήσιον... Ὅσοι μάλιστα ἔσθουν νὰ κἀμινον γράμματα τοῦ τύπου, θὰ τὰ συμπληρώσωσιν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἄν πάλιν μερικοὶ θέλουν νὰ τὰ ἀφίσουν μὲ τὰ κενὰ του, διὰ νὰ προτινουν καὶ εἰς ἄλλους κατόπιν τὴν εἴρῃσιν τῶν λευκῶν λέξεων καὶ νὰ διασκεδάσωσιν, καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε ἄσχημον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ ἔθνους.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή, βλέπουσα διὰ πρῶτην φοράν νὰ πετᾷ τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Μπλεριώ, φωνάζει:

—Μαμά! μαμά! τρέξε νὰ ἴδῃς ἕνα σπύτι ποῦ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χαράς τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Διαπλάσις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

Ἐγαπητὴ μου Διάπλασις, σοῦ εὐχομαι ἀπὸ καρδίας αἰσιον τὸ Νέον ἔτος 1910 καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου.—Ὁ ἀγαπῶν σε συνδρομητής.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας, οἱ ὁποῖοι πιθανὸν νὰ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων δεκαεξαεσλιδίων καὶ δωδεκαεσλιδίων φύλλων, πρέπει νὰ δηλωθῇ ὅτι ἡ Διαπλάσις ἐκδίδεται κάθε Σάββατον ὀκταεσλίδος. Τὸ σημερινὸν εἶνε τὸ τακτικόν, τὸ σὴνηδες φυλλάδιον. Τὸ πρῶτον πῶς εἶχε 16 σελίδας, ἦτο φυλλάδιον δύο Σαββάτων, τὰ δὲ ἄλλα δύο ἐξεδίδοντο, δωδεκαεσλίδα ἐκτάκτως καὶ ἐξαιρετικῶς, ὅπως θὰ ἐκδοθῶν καὶ ἄλλα τειάματα, ἐφ' ὅσον προχωρεῖ τὸ Ἐσπᾶθωμα καὶ αὐξάνει ἡ πώλησις.

Ἐλπίζω, ὅτι ἀπὸ τῶν μνηδὸς θὰ ἐκδίδω καὶ ἐν φύλλον δωδεκαεσλιδίων. Ἀλλὰ καὶ δεκαεξασελίδα, δύο ἢ τρία ἀκόμη, θὰ ἐκδοθῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, μὲ τὸν ὄρατον Διαγωνισμὸν τῆς «Κυριακῆς» ὁποῖος ἀπαίτει πάντοτε πῆλλας σελίδας καὶ τὸ σὴνηδες ὀκταεσλιδίων δὲν ἀρκεῖ δι' αὐτὸν.

Ὅσον διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως, ἀνωμᾶλου κατ' αὐτὰς ἕνεκα τῶν ἐσρῶν, ἕκωνοῖσθη ἐπίσης: Εἰς τὸ ἐξῆς, οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀγορασταὶ θὰ ἔχουν τὸ φύλλον τῶν κάθε Σάββατον.

ΕἰΓΡΑΦΑΙΑ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ καλὸς μου φίλος I. K. Γ. ἀνεύεσσε διὰ τὸ 1910 τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 συστηθέντος ἀπόρου. Εὐγέ του!

Οἱ φίλοι μου ἐξακολουθοῦν νὰ μοῦ γράφουν ἐνούσιασμένοι μὲ τὴν ὕλην τῶν πρώτων φυλλαδίων. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ σημερινοῦ τί σας λέγει; Εἶνε τὸ ἔξοχον διήγημα τοῦ κ. Κουρτίδου, τὸ χαριτωμένον παιημάτι τοῦ κ. Πολέμη, ὁ τόσο διασκεδαστικὸς Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σ. Σ. Σ. βλέπετε, ὅσον πηγαίνει ἐξωραϊζεται.

Ἀγαπητὰ μου συνδρομητρία Γαρουφαλιά καὶ Μαρία, πρέπει νὰ πάρετε ψευδώνυμα διὰ νὰ εἰμπορήτε νὰ μοῦ στέλνετε διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.—Καὶ ὁ Ἐδάγγελος I. M. ποῦ κάτι μοῦ στέλλει ἀπὸ τὴν Σύρον, δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν. Θὰ εἶνε ἴσως ἀγοραστής· ἀλλ' οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα συνεργασίας.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ τῶσον συμπληθητικὰ λόγια, Ποιμενί, Μυρτώ. Ἡ εὐχαριστήσιος αἰσθάνομαι ὅταν διαβᾶν τὰ γράμματα σας ὑπερβαίνει τὴν κούρασιν ὥστε μὴ διστάζης νὰ μοῦ γράψῃς.

Ἴδου ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὀραιότατην ἐπιστολὴν τῆς Ἐξορίτου Ἀνθίδος: «

